

Місто спить

Михайло Старицький

Місто спить. Млою густо повіті,
Маячать кам'яниці жахні...
Знишло все; тільки збещені, ситі
Ще чигають на втіхи смачні;

Наласуючи за день утробу,
Тра додати їй розкош і вночі, –
Вдовольнити нервову хворобу,
Іншу жизнь для ухіття рвучи...

І спішаться вони до пристанищ,
Де нужда і знуцання змели
Цілий смітник заласних поганищ
Для дітей привілейних землі,

Де розпуста гуля без покрови,
Де нема ні порад, ні жалю;
Де жага й милування любові
Продаються у п'янім хмелю;

Де щоночі від смерку до рання
Топлять мозок і душу в багні,
Де конає гірке безталання
Попід тином чи в річці на дні...

Ба! Яке ж ласунам отим діло
До загублених кривдою літ?
Їм аби молодісіньке тіло
Та не в'ялий, не стоптаний цвіт...

Їм аби лише сміх розлягався,
Повний ласих, дівочих понад,
Щоб сп'янило цілком їх заласся,
Щоб здурманив геть мозок їм чад...

А коли серед гвалту гидкого
І дівоча сльоза забринить –

То вона не розжалить нікого,
А ще більше розбурхає хіть...

І буя, скаженіє Содома,
П'яний бенкет шумить і гуде,
Поки звалить поганців утома,
Поки зляже нетребство бліде...

Місто спить; кам'яниці-озії
Бовваніють у хмуристій млі;
Вже й тружденні заплющили вії,
Спочивають старі і малі;

Стихло горе велике, і болі
На хвилину забуло життя...
Тільки дочки щербатої долі
Марно ждуть від образ забуття!